

Arrest

nr. 326 063 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X in eigen naam,
en handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HARDT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partijen en hun advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. HARDT die tevens derde en vierde verzoekende partijen vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Syrische nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 11 april 2024.

1.2. Op 16 juli werden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen (hierna 'CGVS'). Zij werden daarbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en hun advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 20 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van A.M.A., verzoeker, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] september 1994 in Deir ez-Zor. Van 2013 tot 2015 verbleef u in de provincie Hassaka en van juni 2015 tot 2022 verbleef u in Turkije. Rond eind augustus 2022 kwam u aan in Bulgarije. U ontving hier op 27 januari 2023 subsidiaire bescherming. U trouwde op 16 november 2016 met M. A. (CGVS: 2). Jullie hebben samen een zoon, I. A. (Nationaal °: [...]) en een dochter, Z. A. (Nationaal°: [...]).

Na uw aankomst in Bulgarije werd u een dag vastgehouden in een politiekantoor waarna u in een soort quarantaine werd geplaatst. Hierna werd u naar een opvangcentrum in Harmanali gestuurd. U verbleef hier ongeveer vier à vijf maanden. U moest verplicht een verzoek om internationale bescherming indienen en werd in het kader hiervan geïnterviewd. Nadat u subsidiaire bescherming kreeg, moest u het opvangcentrum verlaten. U sliep vijftien dagen op straat. Hierna regelde u een adres waardoor u uw papierwerk in orde kon brengen. U huurde een appartement met tien anderen in Plovdiv en zocht werk. Eerst werkte u in de bouw, maar daar werd u niet betaald. U stopte dan twintig dagen met werken waarna u een job vond in een restaurant. U werkte hier tot ongeveer een maand voor uw vertrek. Tijdens uw verblijf in Bulgarije kon u, af en toe, beroep doen op de hulp van een Jordaanse man. U betaalde hem en dan tolkte hij voor u en hielp u met het in orde brengen van verschillende zaken, zoals bijvoorbeeld het verkrijgen van een rijbewijs of het regelen van een huis. Op het moment dat u uw documenten in orde ging brengen in uw voormalig opvangcentrum werd u geslagen door de politie. Het gebeurde ook dat de politie tegen u riep wanneer u de trein nam. Soms werd u ook op straat tegengehouden door de politie en moest u uw documenten laten zien en zeggen waar u naartoe ging. Een aantal dagen na de aanvaring met de politie in het opvangcentrum kreeg u last in uw buik en moest u geopereerd worden aan uw appendix.

Nadat er in 2023 een aardbeving plaatsvond in Turkije keerde u kort terug naar daar omdat uw vrouw en kinderen zich daar bevonden. U regelde alles om ervoor te zorgen dat uw gezin naar Bulgarije kon komen. Rond 20 september 2023 kwamen uw vrouw en kinderen via gezinshereniging naar Bulgarije. Uw vrouw diende een verzoek om internationale bescherming in en ontving in maart 2024 ook subsidiaire bescherming. U woonde samen met uw gezin in Plovdiv, maar moest een andere woning zoeken omdat er in jullie eerste woning bedwantsen zaten. Uw vrouw had medische hulp nodig, maar kreeg deze niet en jullie konden jullie kinderen niet in een school inschrijven. Uw zoon had ook speciale aandacht nodig omwille van zijn autisme, hetgeen nog niet gediagnosticeerd is, maar waarvan er in België vermoedens werden geuit. Ook had u het financieel moeilijk om uw gezin te onderhouden en moest u geld lenen van vrienden en uw broer waardoor u schulden kreeg. Daarnaast kregen jullie te maken met racisme. Zo werd uw vrouw bijvoorbeeld uit jullie appartementsgebouw buiten gesloten door een medebewoonster omwille van haar hoofddoek.

Op het moment dat er in Bulgarije protesten tegen vluchtelingen plaatsvonden, besloot u dat u en uw gezin binnen moesten blijven. U stopte met uw werk en kwam enkel nog buiten om eten te kopen. Op het moment dat jullie geen eten meer hadden, besloot u om Bulgarije te verlaten.

U kwam aan in België op 10 april 2024. U diende, samen met uw vrouw, een verzoek om internationale bescherming in op 11 april 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: de identiteitsdocumenten van uw vrouw en kinderen, een document in verband met jullie familiesamenstelling, jullie familieboekje, uw Bulgaars rijbewijs, medische documenten en attesten van uw vrouw, medische attesten van uzelf en uw dochter, medische attesten van uw zoon, artikels in verband met de situatie in Bulgarije, filmpjes die u in Bulgarije maakte tijdens uw quarantaine, WhatsApp berichten tussen uw vrouw en een medewerker van Caritas, een getuigenis van de leerkracht van uw kinderen in België en foto's in verband met de bedwantsen. Op 15 juli, 17 juli, 29 juli en 1 augustus 2024 stuurde uw advocaat e-mails met documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u sinds twee maanden naar een psycholoog gaat (CGVS, p.3). U zei dat u over het algemeen niet goed slaapt, maar dat er geen bepaalde zaken zijn waar er rekening mee moest worden gehouden tijdens het onderhoud (CGVS, p.3-4). U legde hiernaast een attest voor waarin

staat dat u psychotherapie volgt voor een reactief angst-depressief syndroom (zie administratief dossier, groene map, stuk 7). Er moet ook op gewezen worden dat in dit attest wordt aangegeven dat de volgende psychopathologische symptomen geïdentificeerd werden: een depressief humeur, overweldigende angst, verlies van eetlust, psychosomatische aandoeningen zoals hoofdpijn en duizeligheid, emotionele uitputting, gevoelens van neerslachtigheid en verdriet, gevoelens van verstikking en verontwaardiging, een neiging tot sociaal isolement en terugkerende slapeloosheid (ibid.). Er wordt echter nergens vermeld op welke manier deze symptomen en de diagnose van uw reactief angst-depressief syndroom werden vastgesteld. Daarnaast werd nergens aangegeven in welke mate en op welke manier deze symptomen op u van toepassing zijn, noch in welke mate zij uw cognitieve capaciteiten zouden beïnvloeden. Bovendien blijkt na lezing van uw verklaringen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren. U laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze uw psychische problematiek uw verklaringen zou hebben beïnvloed.

Er dient toegevoegd dat hogervermeld attest opgesteld is door een psycholoog die afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren (ibid.).

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat u op eender welk moment tijdens het persoonlijk onderhoud mocht aangeven wanneer er iets was of om een extra pauze mocht vragen (CGVS, p.2). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd er gevraagd of u in staat was om het onderhoud verder te zetten (CGVS, p.11-12). U gaf aan het begin van het onderhoud aan dat het goed met u ging en vroeg nooit om een extra pauze. Ook aan het einde van het onderhoud gaf u aan dat u de kans kreeg om uw problemen uiteen te zetten, dat u de vragen goed begreep en dat u geen bijkomende opmerkingen had (CGVS, p.20-21). Ook haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevraagd werd bij de DVZ (vragenlijst BPN DVZ d.d. 18.04.2024).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (zie Dublin-antwoord Bulgarije d.d. 23.04.2024; zie verklaring DVZ d.d. 18.04.2024, punt 32-36). Deze vaststelling werd niet door u betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen.

Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-BG_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – u verklaarde dat de situatie in de centra waar u verbleef heel slecht was: de medische situatie was slecht, het eten was niet goed, u sliep in een zaal met 30 à 40 mensen, u mocht niet werken en mocht niet zomaar op elk moment de centra verlaten (CGVS, p.5, 7, 9) en in het centrum waar u in quarantaine zat mocht u 21 dagen niet buiten komen (CGVS, p.5) -, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Ook de filmpjes van uw periode in quarantaine en de artikels die u voorlegde in verband met de algemene situatie van Syrische vluchtelingen in Bulgarije hebben enkel betrekking op de situatie tijdens de procedure en in de opvangcentra (zie administratief dossier, groene map, stuk 9 & 10).

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete soortgelijke ervaringen doet gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf ook de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verklaarde dat u na het verkrijgen van uw status werkzaam was in de bouw, maar hiervoor niet betaald werd omdat uw contract niet officieel bleek te zijn (CGVS, p.8). Na hierna twintig dagen zonder werk te zitten, begon u te werken in een shoarma restaurant (ibid.). U werkte hier tot ongeveer een maand voor uw vertrek uit Bulgarije (CGVS, p.8, 12). U besliste zelf om met uw werk te stoppen omwille van de protesten die gaande waren (CGVS, p.12). Voor uw vrouw zou het bijna onmogelijk geweest zijn om werk te vinden (CGVS, p.19). Jullie vroegen hulp aan de organisatie Caritas en zij beloofden voor jullie te kijken of uw vrouw misschien ergens kon beginnen poetsen (ibid.). Jullie hoorden hier niets meer van en het lukte niet voor haar om werk te vinden (ibid.). Echter, werden er geen documenten voorgelegd in verband met de zoektocht naar werk voor uw vrouw en kon er verwacht worden dat jullie op verschillende manieren naar werk voor haar gezocht zouden hebben, en dus niet uitsluitend via Caritas. Uw vrouw verklaarde dat zij geen werk vond omdat zij de taal niet sprak (CGVS [...]B, p.8). Echter, sprak u de taal ook niet, maar had u wel werk. Gevraagd aan uw vrouw welke stappen zij ondernam om de taal te leren, zei ze dat er geen plaatsen waren om de taal te leren (ibid.). Ze verklaarde dat jullie van andere mensen hoorden dat er geen plekken bestonden om de taal te leren en dat ook de organisatie Caritas en het opvangcentrum jullie liet weten dat zo'n plekken niet bestaan (CGVS [...]B, p.9). U verklaarde dan weer dat u geen tijd had om de taal te leren en dat er bovendien ook geen plekken waren om de taal te leren (CGVS, p.11). Dit is opvallend aangezien op de website Bulgarian Council on Refugees and Migrants terug te vinden is dat, onder andere, de organisatie Caritas Sofia taallessen aanbiedt (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1).

Verder hadden jullie het financieel lastig, maar kon u, ondanks dat het moeilijk was, wel grotendeels in jullie basisbehoeften voorzien. U stelde dat u moest puzzelen om rond te komen en dat u schulden maakte door van andere personen te lenen (CGVS, p.11-13). U slaagde er wel in om geld naar uw familie te sturen in de periode dat zij nog in Turkije waren, uw reis naar Turkije en de reis van uw gezin naar Bulgarije te financieren, een woonplaats voor u en uw gezin te huren, een firma in te huren om de bedwantsen in jullie huurwoning te laten verdelgen, af en toe een tolk te betalen, boekjes en spelletjes voor uw zoon te voorzien en jullie reis naar België te betalen (CGVS, p.8, 13-14, 19; CGVS [...]B, p.8-9). Op het moment dat u geopereerd moest worden aan uw appendix werd er bovendien zelfs een deel terugbetaald door uw verzekering of ziekenkas (CGVS, p.10). Het was vooral in de laatste periode voor jullie vertrek dat jullie het moeilijk hadden, maar dit was ook het moment waarop u besliste om met uw werk te stoppen omdat u schrik had van de protesten (CGVS, p.12).

Dan zijn er de verklaringen van u en uw vrouw dat jullie geen medische hulp kregen ondanks dat jullie hier wel naar zochten. Echter, moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u in Bulgarije geopereerd werd aan uw appendix en toen dus wel medische hulp ontving (CGVS, p.10-11). Uw vrouw en kinderen zouden dan weer geen toegang gehad hebben tot de gezondheidszorg (CGVS, p.15; CGVS [...]B, p.9-10). Uw vrouw heeft een medische aandoening aan haar darmen en bij uw zoon zijn er vermoedens van autisme (CGVS, p.3-4; CGVS [...]B, p.2-5, 9; zie administratief dossier, groene map, stuk 6, 8, 11 (mail advocaat d.d. 15.07.2024) & 15). U

en uw vrouw verklaarden dat jullie niet terecht konden bij een huisarts (CGVS, p.15; CGVS [...]B, p.9). U verklaarde dat alles volzet was en dat een privé dokter te duur was terwijl uw vrouw verklaarde dat huisartsen jullie weigerden omdat jullie de taal niet spraken (ibid.). Er was wel een Syrische dokter die jullie wilde ontvangen, maar deze was ook volzet (ibid.). Gevraagd aan uw vrouw of zij dan bijvoorbeeld ooit zelf naar de spoedafdeling van een ziekenhuis stapte, antwoordde ze dat ze dat niet deed omdat er daarvoor een tolk nodig was (CGVS [...]B, p.10). Echter, gaf u aan dat u in het verleden al beroep deed op een tolk om medische hulp te krijgen, maar deden jullie hier geen beroep op wanneer uw vrouw of zoon medische hulp nodig hadden (CGVS, p.8, 10-11; CGVS [...]B, p.11). U zei dan weer dat uw vrouw niet naar het ziekenhuis kon gaan zonder een doorverwijzing van een huisarts (CGVS, p.15). Echter, verklaarde u dan weer dat u gewoon naar het ziekenhuis ging toen u last had van uw buik en dat u daar uiteindelijk ook geopereerd werd (CGVS, p.10). Ook verklaarde uw vrouw dat jullie eens met jullie zoon naar de spoedafdeling gingen in verband met de beten door de bedwantsen en jullie toen een voorschrift kregen voor een crème (CGVS [...]B, p.10). In verband met de bedwantsen legde u verschillende foto's voor van de bedwantsen en de beten van uw vrouw en zoon (zie administratief dossier, groene map, stuk 17). Uw verklaringen hierover worden niet in vraag gesteld, maar wel moet worden opgemerkt dat u in staat was om hiervoor een oplossing te zoeken. Zoals al werd aangehaald liet u de bedwantsen bestrijden, huurde u uiteindelijk een andere woning en kreeg u ook een voorschrift om de beten van uw zoon te behandelen (CGVS, p.14; CGVS [...]B, p.8, 10).

Wanneer er werd gepeild of jullie ooit probeerden om op een andere manier medische hulp te krijgen, zoals bijvoorbeeld via het Rode Kruis of Caritas, zei u dat jullie het probeerden, maar dat ze jullie niet konden helpen (CGVS, p.15). Omtrent jullie zoektocht naar medische hulp, legden jullie na het persoonlijk onderhoud enkel nog WhatsApp berichten voor tussen uw vrouw en een medewerkster van Caritas (zie administratief dossier, groene map, stuk 16; CGVS, p.19-20; CGVS [...]B, p.10-11). Uit deze berichten blijkt echter dat Caritas jullie wel kon helpen (ibid.). In de berichten is te lezen hoe de medewerkster met een Syrische arts sprak die jullie kon helpen om een voorschrift te verkrijgen en dat ze jullie informatie gaf over de procedure om te proberen medicatie gratis te verkrijgen (ibid.). In de berichten schreef de medewerkster zelfs dat ze op bepaalde dagen beschikbaar was om met jullie mee te gaan naar de gemeente om zaken te vertalen (ibid.). Verder legden jullie geen documenten voor die aantonen dat jullie geen medische hulp konden krijgen.

Met betrekking tot de medische problematiek van uw vrouw en zoon, waaromtrent u niet concreet aantoont dat jullie mogelijkheden of beperkingen om in dit verband jullie rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Ten slotte, verklaarden u en uw vrouw dat jullie kinderen niet op school konden worden ingeschreven (CGVS, p.17-18; CGVS [...]B, p.11-13). Jullie ontvingen een brief van de Bulgaarse overheid waarin stond dat jullie kinderen op school moesten worden ingeschreven (CGVS [...]B, p.11-12). Echter, probeerden jullie hen hierna in te schrijven, maar kregen jullie te horen dat dit niet ging (CGVS, p.17-18; CGVS [...]B, p.11-13). Er werden hiervoor verschillende redenen gegeven: jullie kinderen spraken de taal niet of er waren geen plaatsen meer (ibid.). Uw vrouw zei verder dat het waarschijnlijk extra moeilijk zou zijn om jullie zoon in te schrijven aangezien hij door zijn autisme extra zorg nodig heeft (CGVS [...]B, p.12). Evenwel kon zij dit niet bewijzen en was dit enkel een vermoeden. Uw vrouw sprak wel over andere Syrische gezinnen die gelijkaardige problemen hadden met het inschrijven van hun kinderen, maar maakte dit niet concreet (CGVS [...]B, p.12-13). Ook konden u en uw vrouw geen documenten voorleggen waaruit bleek dat jullie probeerden om de kinderen in te schrijven of hulp zochten om hen te kunnen inschrijven. Ook na het persoonlijk onderhoud legden jullie hieromtrent geen documenten meer voor. Gevraagd of jullie nog op zoek gingen naar een andere organisatie die jullie hiermee kon helpen, zei uw vrouw dat jullie enkel Caritas kenden (ibid.). Jullie vroegen het wel aan mensen die al langer in Bulgarije woonden, maar die zeiden enkel dat ze dezelfde problemen hadden (ibid.). Uw vrouw verklaarde dat ze er hierdoor van uitging dat het jullie dus ook sowieso niet zou lukken om jullie kinderen in te schrijven (ibid.). Hiernaast moet worden opgemerkt dat het schooljaar al bijna gedaan was en u aangaf dat jullie niet wachtten tot het nieuwe schooljaar om de kinderen opnieuw te proberen inschrijven (ibid.). In verband met de scholing van uw kinderen legde u enkel een brief voor die werd geschreven door hun leerkracht hier in België (zie administratief dossier, groene map, stuk 12). Echter, heeft dit document enkel betrekking op jullie situatie in België.

De vaststelling dat er in uw hoofde en in hoofde van uw vrouw en kinderen mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van jullie gezondheidstoestand (zie administratief dossier, groene map, stukken 6, 7, 8 en 15) doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat jullie (mogelijke) bijzondere kwetsbaarheid het jullie dermate moeilijk maakt om jullie staande te houden en zelfstandig jullie rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat jullie zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u en uw vrouw als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije het slachtoffer zijn geworden van eerder beperkte aanvaringen met derden en de daar aanwezige autoriteiten, moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

U verklaarde dat u in het opvangcentrum geslagen en mishandeld werd door de politie toen u uw documenten daar in orde ging brengen (CGVS, p.9-10, 18). U diende hierover geen klacht in omdat het de politie was die hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p.10). Toch kon er nog steeds van u verwacht worden dat u op z'n minst geprobeerd zou hebben om hierover ergens klacht in te dienen. Daarnaast werd er ook door een politieagent naar u geroepen op de trein en werd u af en toe tegengehouden door de politie die u verschillende vragen stelden en uw documenten vroegen (ibid.). Gevraagd of het voor u een mogelijkheid was om naar de politie te stappen, zei u dat het niets zou opbrengen omdat u de enige persoon was die voor het gezin zorgde (CGVS, p.17). Uw vrouw kreeg dan weer te maken met racisme omwille van haar hoofddoek. Zo werd zij op een bepaald moment door een buurvrouw buitengesloten uit jullie appartementsgebouw omwille van haar hoofddoek (CGVS, p.18; CGVS [...]B, p.5, 13; CGVS-vragenlijst d.d. 17.05.2024, punt 5). Ook werd er eens door mannen op straat naar uw vrouw geroepen omdat zij haar hoofddoek droeg (CGVS [...]B, p.13). Uw zoon werd dan weer uitgelachen door kinderen omwille van zijn autisme en ze wilden niet met hem spelen (ibid.). U verklaarde daarnaast dat niemand met u of de kinderen in contact wilde komen en niemand jullie begroette (CGVS, p.18). Verder haalde u ook de protesten die in Bulgarije plaatsvonden tegen vluchtelingen aan (CGVS, p.12, 16; CGVS [...]B, p.13). Hierdoor besliste u dat iedereen voor de veiligheid binnen moest blijven en besliste u om met uw werk te stoppen en het land te verlaten (CGVS, p.12, 16, 19). Echter, werden jullie nooit zelf fysiek lastig gevallen op straat en kon u niet zeggen of er werkelijk iets zou gebeurd zijn wanneer jullie in Bulgarije naar buiten zouden zijn gegaan op het moment van de protesten (CGVS, p.12, 16). U verklaarde enkel dat u wel mensen kende die werden lastig gevallen en dat er winkels kapot gemaakt werden (CGVS, p.12).

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande beslissing. De identiteitsdocumenten van uw vrouw en kinderen, het document in verband met de familiesamenstelling en het familieboekje geven enkel een indicatie van de nationaliteit, herkomst, identiteit en familiesamenstelling van de personen in kwestie. Het medische attest van uw dochter toont enkel aan dat zij in België door een psycholoog wordt opgevolgd. Deze elementen staan in deze beslissing niet ter discussie. Uw Bulgaars rijbewijs bevestigt dat u in Bulgarije in staat was om officiële documenten te bekomen. De overige documenten – de medische documenten van uzelf, uw vrouw en uw zoon, de artikels in verband met de algemene situatie in Bulgarije, de quarantaine filmpjes, de WhatsApp berichten, de foto's in verband met de bedwantsen en het document van de leerkracht in België – werden hierboven al besproken. Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Wat de internationale beschermingsstatus in België van uw oom H. W.(CGVS: [...]) betreft dient opgemerkt dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van A.M., verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] januari 1996 in Hassaké. Op 20 september 2017 vertrok u naar Turkije waar u tot 2023 verbleef. Rond september 2023 kwam u aan in Bulgarije. Op 19 februari 2024 kreeg u hier subsidiaire bescherming toegekend. Op 16 november 2016 huwde u met M. A. A. (CGVS: [...]). Jullie hebben samen een zoon, I. A. (Nationaal°: [...]) en een dochter, Z. A. (Nationaal°: [...]). Uw zoon en dochter staan op uw bijlage.

U reisde, samen met uw zoon en dochter, via gezinshereniging van Turkije naar Bulgarije. Uw man verbleef hier al sinds eind augustus 2022 en regelde alles. In Bulgarije vond u geen werk en jullie woning was geïnfecteerd met bedwantsen. Uiteindelijk moesten jullie op zoek naar een tweede woning. Ook lukte het niet om jullie kinderen op school in te schrijven. Daarnaast kreeg u te maken met racisme omwille van het litteken op uw gezicht, uw kledij en uw hoofddoek. Zo werd u bijvoorbeeld buitengesloten uit jullie appartementsgebouw door een buurvrouw omwille van uw hoofddoek. Ook gebeurde het dat er jongens naar u op straat riepen omwille van uw hoofddoek. Uw zoon werd in het park dan weer uitgelachten door andere kinderen omwille van zijn autisme.

In Turkije werd vastgesteld dat u een aandoening aan uw darmen heeft. U kreeg hiervoor geen medische hulp in Bulgarije, maar volgde wel een dieet dat uw schoonzus voor u uitwerkte. Op het moment dat er in Bulgarije protesten plaatsvonden tegen vluchtelingen besloot uw man dat jullie niet meer mochten buitenkomen. Hij stopte zelf ook met zijn werk. Ongeveer een maand later verlieten jullie Bulgarije.

U kwam aan in België op 10 april 2024. U diende, samen met uw man, een verzoek om internationale bescherming in op 11 april 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw identiteitsdocumenten en die van uw kinderen, een document in verband met jullie familiesamenstelling, jullie familieboekje, het Bulgaars rijbewijs van uw man, uw medische documenten en attesten, medische attesten van uw man en dochter, medische attesten van uw zoon, artikels in verband met de situatie in Bulgarije, filmpjes die uw man in Bulgarije maakte tijdens zijn quarantaine, WhatsApp berichten tussen u en een medewerker van Caritas, een getuigenis van de leerkracht van uw kinderen in België en foto's in verband met de bedwantsen. Op 15 juli, 17 juli, 29 juli en 1 augustus 2024 stuurde uw advocaat e-mails met documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u last had van stress en hierdoor vaak naar het toilet moet gaan (CGVS, p.2). Door de stress kon u extra last hebben van uw medische aandoening (ibid.). U zei dat het niet zo goed met u ging en dat u colitis ulcerosa hebt (CGVS, p.2-3). U wordt hiervoor in België ook opgevolgd (CGVS, p.3). Op het moment van het onderhoud stond er een afspraak ingepland bij een specialist (CGVS, p.4). U legde hieromtrent ook medische documenten voor. U legde een medisch attest voor waaruit blijkt dat u een glutenallergie hebt (zie administratief dossier, groene map, stuk 6). U legde ook een document voor waarop staat welke medicatie u wanneer moet nemen (ibid.). Verder legde u een bewijs voor van uw afspraak bij een gastroenteroloog op 19 juli 2024 (ibid.). Na het persoonlijk onderhoud legde u nog een verslag voor van de endoscopie die u op 31.07.2024 onderging (zie administratief dossier, groene

map, e-mail advocaat d.d. 01.08.2024 + stuk 15). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd er u gezegd dat u op elk moment mocht aangeven wanneer u een extra pauze wilde of wanneer u naar het toilet moest gaan (CGVS, p.1, 2, 6). U vroeg zelf niet om een extra (toilet)pauze.

Daarnaast verklaarde u dat u in België naar een psycholoog gaat (CGVS, p.3). Op het moment van het persoonlijk onderhoud was u al drie keer naar uw psycholoog geweest en stond er een vierde afspraak ingepland (CGVS, p.4). U neemt ook medicatie die u helpt om in slaap te vallen (ibid.). U legde hiernaast een attest voor waarin staat dat u psychotherapie volgt voor een reactief angst-depressief syndroom (zie administratief dossier, groene map, stuk 6). Er moet ook op gewezen worden dat in dit attest wordt aangegeven dat de volgende psychopathologische symptomen geïdentificeerd werden: een depressief humeur, overweldigende angst, een neiging tot sociaal isolement, terugkerende slapeloosheid, psychosomatische aandoeningen zoals hoofdpijn en duizeligheid, extreme prikkelbaarheid en verlies van eetlust, motivatie, vitaliteit, energie en gevoelens van zwaarte (ibid.). Er wordt echter nergens vermeld op welke manier deze symptomen en de diagnose van uw reactief angstdepressief syndroom werden vastgesteld. Daarnaast werd nergens aangegeven in welke mate en op welke manier deze symptomen op u van toepassing zijn, noch in welke mate zij uw cognitieve capaciteiten zouden beïnvloeden. Bovendien blijkt na lezing van uw verklaringen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren. U laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke manier uw psychische problematiek uw verklaringen zou hebben beïnvloed.

Er dient toegevoegd dat hogervermeld attest opgesteld is door een psycholoog die afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren (ibid.).

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat u op eender welk moment tijdens het persoonlijk onderhoud mocht aangeven wanneer er iets was of om een extra pauze mocht vragen (CGVS, p.2). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd er u gevraagd of u wilde pauzeren en of u in staat was om het onderhoud verder te zetten (CGVS, p.4, 7). Wanneer u het emotioneel moeilijk leek te hebben, werd hier ook aandacht aan besteed (CGVS, p.2, 4). U vroeg zelf nooit om een extra pauze. Toen u op het einde van het onderhoud werd gevraagd of u alle redenen kon geven waarom u Bulgarije verliet, zei u dat het vooral was omdat uw kinderen daar niet naar school konden gaan en verwees u naar het gebrek aan medische zorg (CGVS, p.13). Gevraagd of u de vragen goed begrepen had, zei u dat u het gevoel had dat de vragen soms herhaald werden en dat uw antwoorden soms zwak waren aangezien u maar acht maanden in Bulgarije verbleef (CGVS, p.13-14). Daarnaast moet worden opgemerkt dat er bij de DVZ geconstateerd werd dat u geen bijzondere procedurele noden had (vragenlijst BPN DVZ d.d. 18.04.2024). U sprak daar wel over uw medische aandoening, uw depressie in Turkije en uw slaapproblemen (ibid.).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (zie Dublin-antwoord Bulgarije d.d. 23.04.2024). U verklaarde dat u in Bulgarije geen verzoek tot internationale bescherming indiende, u gewoon via gezinshereniging naar daar ging en “de rest vanzelf ging” (zie Verklaring DVZ d.d. 18.04.2024, punt 32; CGVS, p.8). Uw man bevestigde dan weer dat u wel een verzoek om internationale bescherming indiende en subsidiaire bescherming kreeg (CGVS [...], p.13-14).

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Bulgarije, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 11.04.2024 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Bulgarije op 03.10.2024. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidsta(at)en in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen.

Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16.07.2024 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en uw verzoek om internationale bescherming volledig steunen op de motieven die door uw partner M. A. A. (CGVS [...]) werden aangehaald. Zijn verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dan ook op. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

” Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u sinds twee maanden naar een psycholoog gaat (CGVS, p.3). U zei dat u over het algemeen niet goed slaapt, maar dat er geen bepaalde zaken zijn waar er rekening mee moest worden gehouden tijdens het onderhoud (CGVS, p.3-4). U legde hiernaast een attest voor waarin staat dat u psychotherapie volgt voor een reactief angst-depressief syndroom (zie administratief dossier, groene map, stuk 7). Er moet ook op gewezen worden dat in dit attest wordt aangegeven dat de volgende psychopathologische symptomen geïdentificeerd werden: een depressief humeur, overweldigende angst, verlies van eetlust, psychosomatische aandoeningen zoals hoofdpijn en duizeligheid, emotionele uitputting, gevoelens van neerslachtigheid en verdriet, gevoelens van verstikking en verontwaardiging, een neiging tot sociaal isolement en terugkerende slapeloosheid (ibid.). Er wordt echter nergens vermeld op welke manier deze symptomen en de diagnose van uw reactief angst-depressief syndroom werden vastgesteld. Daarnaast werd nergens aangegeven in welke mate en op welke manier deze symptomen op u van toepassing zijn, noch in welke mate zij uw cognitieve capaciteiten zouden beïnvloeden. Bovendien blijkt na lezing van uw verklaringen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren. U laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze uw psychische problematiek uw verklaringen zou hebben beïnvloed.

Er dient toegevoegd dat hogervermeld attest opgesteld is door een psycholoog die afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren (ibid.).

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat u op eender welk moment tijdens het persoonlijk onderhoud mocht aangeven wanneer er iets was of om een extra pauze mocht vragen (CGVS, p.2). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd er gevraagd of u in staat was om het onderhoud verder te zetten (CGVS, p.11-12). U gaf aan het begin van het onderhoud aan dat het goed met u ging en vroeg nooit om een extra pauze. Ook aan het einde van het onderhoud gaf u aan dat u de kans kreeg om uw problemen uiteen te zetten, dat u de vragen goed begreep en dat u geen bijkomende opmerkingen had (CGVS, p.20-21). Ook haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevraagd werd bij de DVZ (vragenlijst BPN DVZ d.d. 18.04.2024).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije (zie Dublin-antwoord Bulgarije d.d. 23.04.2024; zie verklaring DVZ d.d. 18.04.2024, punt 32-36). Deze vaststelling werd niet door u betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-BG_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – u verklaarde dat de situatie in de centra waar u verbleef heel slecht was: de medische situatie was slecht, het eten was niet goed, u sliep in een zaal met 30 à 40 mensen, u mocht niet werken en mocht niet zomaar op elk moment de centra verlaten (CGVS, p.5, 7, 9) en in het centrum waar u in quarantaine zat mocht u 21 dagen niet buiten komen (CGVS, p.5) –, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Ook de filmpjes van uw periode in quarantaine en de artikels die u voorlegde in verband met de algemene situatie van Syrische vluchtelingen in Bulgarije hebben enkel betrekking op de situatie tijdens de procedure en in de opvangcentra (zie administratief dossier, groene map, stuk 9 & 10).

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete soortgelijke ervaringen doet gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf ook de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verklaarde dat u na het verkrijgen van uw status werkzaam was in de bouw, maar hiervoor niet betaald werd omdat uw contract niet officieel bleek te zijn (CGVS, p.8). Na hierna twintig dagen zonder werk te zitten, begon u te werken in een shoarma restaurant (ibid.). U werkte hier tot ongeveer een maand voor uw vertrek uit Bulgarije (CGVS, p.8, 12). U besliste zelf om met uw werk te stoppen omwille van de protesten die gaande waren (CGVS, p.12). Voor uw vrouw zou het bijna onmogelijk geweest zijn om werk te vinden (CGVS, p.19). Jullie vroegen hulp aan de organisatie Caritas en zij beloofden voor jullie te kijken of uw vrouw misschien ergens kon beginnen poetsen (ibid.). Jullie hoorden hier niets meer van en het lukte niet voor haar om werk te vinden (ibid.). Echter, werden er geen documenten voorgelegd in verband met de zoektocht naar werk voor uw vrouw en kon er verwacht worden dat jullie op verschillende manieren naar werk voor haar gezocht zouden hebben, en dus niet uitsluitend via Caritas. Uw vrouw verklaarde dat zij geen werk vond omdat zij de taal niet sprak (CGVS [...].JB, p.8). Echter, sprak u de taal ook niet, maar had u wel werk. Gevraagd aan uw vrouw welke stappen zij ondernam om de taal te leren, zei ze dat er geen plaatsen waren om de taal te leren

(ibid.). Ze verklaarde dat jullie van andere mensen hoorden dat er geen plekken bestonden om de taal te leren en dat ook de organisatie Caritas en het opvangcentrum jullie liet weten dat zo'n plekken niet bestaan (CGVS [...]B, p.9). U verklaarde dan weer dat u geen tijd had om de taal te leren en dat er bovendien ook geen plekken waren om de taal te leren (CGVS, p.11). Dit is opvallend aangezien op de website Bulgarian Council on Refugees and Migrants terug te vinden is dat, onder andere, de organisatie Caritas Sofia taallessen aanbiedt (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1).

Verder hadden jullie het financieel lastig, maar kon u, ondanks dat het moeilijk was, wel grotendeels in jullie basisbehoeften voorzien. U stelde dat u moest puzzelen om rond te komen en dat u schulden maakte door van andere personen te lenen (CGVS, p.11-13). U slaagde er wel in om geld naar uw familie te sturen in de periode dat zij nog in Turkije waren, uw reis naar Turkije en de reis van uw gezin naar Bulgarije te financieren, een woonplaats voor u en uw gezin te huren, een firma in te huren om de bedwantsen in jullie huurwoning te laten verdelgen, af en toe een tolk te betalen, boekjes en spelletjes voor uw zoon te voorzien en jullie reis naar België te betalen (CGVS, p.8, 13-14, 19; CGVS [...]B, p.8-9). Op het moment dat u geopereerd moest worden aan uw appendix werd er bovendien zelfs een deel terugbetaald door uw verzekering of ziekenkas (CGVS, p.10). Het was vooral in de laatste periode voor jullie vertrek dat jullie het moeilijk hadden, maar dit was ook het moment waarop u besliste om met uw werk te stoppen omdat u schrik had van de protesten (CGVS, p.12).

Dan zijn er de verklaringen van u en uw vrouw dat jullie geen medische hulp kregen ondanks dat jullie hier wel naar zochten. Echter, moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u in Bulgarije geopereerd werd aan uw appendix en toen dus wel medische hulp ontving (CGVS, p.10-11). Uw vrouw en kinderen zouden dan weer geen toegang gehad hebben tot de gezondheidszorg (CGVS, p.15; CGVS [...]B, p.9-10). Uw vrouw heeft een medische aandoening aan haar darmen en bij uw zoon zijn er vermoedens van autisme (CGVS, p.3-4; CGVS [...]B, p.2-5, 9; zie administratief dossier, groene map, stuk 6, 8, 11 (mail advocaat d.d. 15.07.2024) & 15). U en uw vrouw verklaarden dat jullie niet terecht konden bij een huisarts (CGVS, p.15; CGVS [...]B, p.9). U verklaarde dat alles volzet was en dat een privé dokter te duur was terwijl uw vrouw verklaarde dat huisartsen jullie weigerden omdat jullie de taal niet spraken (ibid.). Er was wel een Syrische dokter die jullie wilde ontvangen, maar deze was ook volzet (ibid.). Gevraagd aan uw vrouw of zij dan bijvoorbeeld ooit zelf naar de spoedafdeling van een ziekenhuis stapte, antwoordde ze dat ze dat niet deed omdat er daarvoor een tolk nodig was (CGVS [...]B, p.10). Echter, gaf u aan dat u in het verleden al beroep deed op een tolk om medische hulp te krijgen, maar deden jullie hier geen beroep op wanneer uw vrouw of zoon medische hulp nodig hadden (CGVS, p.8, 10-11; CGVS [...]B, p.11). U zei dan weer dat uw vrouw niet naar het ziekenhuis kon gaan zonder een doorverwijzing van een huisarts (CGVS, p.15). Echter, verklaarde u dan weer dat u gewoon naar het ziekenhuis ging toen u last had van uw buik en dat u daar uiteindelijk ook geopereerd werd (CGVS, p.10). Ook verklaarde uw vrouw dat jullie eens met jullie zoon naar de spoedafdeling gingen in verband met de beten door de bedwantsen en jullie toen een voorschrift kregen voor een crème (CGVS [...]B, p.10). In verband met de bedwantsen legde u verschillende foto's voor van de bedwantsen en de beten van uw vrouw en zoon (zie administratief dossier, groene map, stuk 17). Uw verklaringen hierover worden niet in vraag gesteld, maar wel moet worden opgemerkt dat u in staat was om hiervoor een oplossing te zoeken. Zoals al werd aangehaald liet u de bedwantsen bestrijden, huurde u uiteindelijk een andere woning en kreeg u ook een voorschrift om de beten van uw zoon te behandelen (CGVS, p.14; CGVS [...]B, p.8, 10).

Wanneer er werd gepeild of jullie ooit probeerden om op een andere manier medische hulp te krijgen, zoals bijvoorbeeld via het Rode Kruis of Caritas, zei u dat jullie het probeerden, maar dat ze jullie niet konden helpen (CGVS, p.15). Omtrent jullie zoektocht naar medische hulp, legden jullie na het persoonlijk onderhoud enkel nog WhatsApp berichten voor tussen uw vrouw en een medewerkster van Caritas (zie administratief dossier, groene map, stuk 16; CGVS, p.19-20; CGVS [...]B, p.10-11). Uit deze berichten blijkt echter dat Caritas jullie wel kon helpen (ibid.). In de berichten is te lezen hoe de medewerkster met een Syrische arts sprak die jullie kon helpen om een voorschrift te verkrijgen en dat ze jullie informatie gaf over de procedure om te proberen medicatie gratis te verkrijgen (ibid.). In de berichten schreef de medewerkster zelfs dat ze op bepaalde dagen beschikbaar was om met jullie mee te gaan naar de gemeente om zaken te vertalen (ibid.). Verder legden jullie geen documenten voor die aantonen dat jullie geen medische hulp konden krijgen.

Met betrekking tot de medische problematiek van uw vrouw en zoon, waaromtrent u niet concreet aantoont dat jullie mogelijkheden of beperkingen om in dit verband jullie rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Ten slotte, verklaarden u en uw vrouw dat jullie kinderen niet op school konden worden ingeschreven (CGVS, p.17-18; CGVS [...]B, p.11-13). Jullie ontvingen een brief van de Bulgaarse overheid waarin stond dat jullie kinderen op school moesten worden ingeschreven (CGVS [...]B, p.11-12). Echter, probeerden jullie hen

hierna in te schrijven, maar kregen jullie te horen dat dit niet ging (CGVS, p.17-18; CGVS [...]B, p.11-13). Er werden hiervoor verschillende redenen gegeven: jullie kinderen spraken de taal niet of er waren geen plaatsen meer (ibid.). Uw vrouw zei verder dat het waarschijnlijk extra moeilijk zou zijn om jullie zoon in te schrijven aangezien hij door zijn autisme extra zorg nodig heeft (CGVS [...]B, p.12). Evenwel kon zij dit niet bewijzen en was dit enkel een vermoeden. Uw vrouw sprak wel over andere Syrische gezinnen die gelijkaardige problemen hadden met het inschrijven van hun kinderen, maar maakte dit niet concreet (CGVS [...]B, p.12-13). Ook konden u en uw vrouw geen documenten voorleggen waaruit bleek dat jullie probeerden om de kinderen in te schrijven of hulp zochten om hen te kunnen inschrijven. Ook na het persoonlijk onderhoud legden jullie hieromtrent geen documenten meer voor. Gevraagd of jullie nog op zoek gingen naar een andere organisatie die jullie hiermee kon helpen, zei uw vrouw dat jullie enkel Caritas kenden (ibid.). Jullie vroegen het wel aan mensen die al langer in Bulgarije woonden, maar die zeiden enkel dat ze dezelfde problemen hadden (ibid.). Uw vrouw verklaarde dat ze er hierdoor van uitging dat het jullie dus ook sowieso niet zou lukken om jullie kinderen in te schrijven (ibid.). Hiernaast moet worden opgemerkt dat het schooljaar al bijna gedaan was en u aangaf dat jullie niet wachtten tot het nieuwe schooljaar om de kinderen opnieuw te proberen inschrijven (ibid.). In verband met de scholing van uw kinderen legde u enkel een brief voor die werd geschreven door hun leerkracht hier in België (zie administratief dossier, groene map, stuk 12). Echter, heeft dit document enkel betrekking op jullie situatie in België.

De vaststelling dat er in uw hoofde en in hoofde van uw vrouw en kinderen mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van jullie gezondheidstoestand (zie administratief dossier, groene map, stukken 6, 7, 8 en 15) doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat jullie (mogelijke) bijzondere kwetsbaarheid het jullie dermate moeilijk maakt om jullie staande te houden en zelfstandig jullie rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat jullie zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u en uw vrouw als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije het slachtoffer zijn geworden van eerder beperkte aanvaringen met derden en de daar aanwezige autoriteiten, moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

U verklaarde dat u in het opvangcentrum geslagen en mishandeld werd door de politie toen u uw documenten daar in orde ging brengen (CGVS, p.9-10, 18). U diende hierover geen klacht in omdat het de politie was die hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p.10). Toch kon er nog steeds van u verwacht worden dat u op z'n minst geprobeerd zou hebben om hierover ergens klacht in te dienen. Daarnaast werd er ook door een politieagent naar u geroepen op de trein en werd u af en toe tegengehouden door de politie die u verschillende vragen stelden en uw documenten vroegen (ibid.). Gevraagd of het voor u een mogelijkheid was om naar de politie te stappen, zei u dat het niets zou opbrengen omdat u de enige persoon was die voor het gezin zorgde (CGVS, p.17). Uw vrouw kreeg dan weer te maken met racisme omwille van haar hoofddoek. Zo werd zij op een bepaald moment door een buurvrouw buitengesloten uit jullie appartementsgebouw omwille van haar hoofddoek (CGVS, p.18; CGVS [...]B, p.5, 13; CGVS-vragenlijst d.d. 17.05.2024, punt 5). Ook werd er eens door mannen op straat naar uw vrouw geroepen omdat zij haar hoofddoek droeg (CGVS [...]B, p.13). Uw zoon werd dan weer uitgelachen door kinderen omwille van zijn autisme en ze wilden niet met hem spelen (ibid.). U verklaarde daarnaast dat niemand met u of de kinderen in contact wilde komen en niemand jullie begroette (CGVS, p.18). Verder haalde u ook de protesten die in Bulgarije plaatsvonden tegen vluchtelingen aan (CGVS, p.12, 16; CGVS [...]B, p.13). Hierdoor besliste u dat iedereen voor de veiligheid binnen moest blijven en besliste u om met uw werk te stoppen en het land te verlaten (CGVS, p.12, 16, 19). Echter, werden jullie nooit zelf fysiek lastig gevallen op straat en kon u niet zeggen of er werkelijk iets zou gebeurd zijn wanneer jullie in Bulgarije naar buiten zouden zijn gegaan op het moment van de protesten (CGVS, p.12, 16). U verklaarde enkel dat u wel mensen kende die werden lastig gevallen en dat er winkels kapot gemaakt werden (CGVS, p.12).

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande beslissing. De identiteitsdocumenten van uw vrouw en kinderen, het document in verband met de familiesamenstelling en het familieboekje geven enkel een indicatie van de nationaliteit, herkomst, identiteit en familiesamenstelling van de personen in kwestie. Het medische attest van uw dochter toont enkel aan dat zij in België door een psycholoog wordt opgevolgd. Deze elementen staan in deze beslissing niet ter discussie. Uw Bulgaars rijbewijs bevestigt dat u in Bulgarije in staat was om officiële documenten te bekomen. De overige documenten – de medische

documenten van uzelf, uw vrouw en uw zoon, de artikels in verband met de algemene situatie in Bulgarije, de quarantaine filmpjes, de WhatsApp berichten, de foto's in verband met de bedwantsen en het document van de leerkracht in België – werden hierboven al besproken. Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Wat de internationale beschermingsstatus in België van uw oom H. W. (CGVS: [...]) betreft dient opgemerkt dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen.

Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 57/6, § 3, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4, 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna 'Handvest'), gelezen in het licht van het Verdrag inzake de rechten van het kind (artikelen 3, 19, 20 en 23), de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna 'het EVRM'), de formele motiveringsplicht, en de samenwerkingsplicht. Zij voeren ook een kennelijke beoordelingsfout aan.

Zij stellen in wezen dat een terugkeer naar Bulgarije met hun twee minderjarige kinderen hen zou blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen, waardoor de internationale bescherming die hen in dat land zou zijn verleend, ineffectief zou zijn. Na een theoretische uiteenzetting over artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake het weerlegbaar vermoeden dat de rechten van begunstigten van internationale bescherming in een andere EU lidstaat worden gerespecteerd, gaan verzoekers in op hun kwetsbaarheid.

Zij stellen dat niet kan betwist worden dat zij een kwetsbaar profiel hebben. Zij wijzen er ten eerste op dat zij allemaal om de twee weken door een psycholoog gezien worden. Zij citeren uit het attest voor verzoekere en wijzen erop dat verzoeker slachtoffer is geworden van een ernstige aanval door de Bulgaarse politie, die hij gedetailleerd beschreven heeft, waardoor deze als zeer waarschijnlijk wordt beschouwd (NPO verzoeker, p. 8). Zij betogen de stelling dat hij een klacht had moeten indienen bij de Bulgaarse autoriteiten niet te kunnen volgen. Zijn psychologisch kwetsbare situatie heeft duidelijk zijn vermogen beïnvloed om op een gepaste manier te reageren op traumatische gebeurtenissen en bovendien heeft de Bulgaarse politie de reputatie racistisch te zijn, wat zijn angst vergrootte om een klacht in te dienen. Het indienen van een klacht tegen de politie vereist moed maar ook vertrouwen in het rechtssysteem en de politie en aangezien hij reeds slachtoffer was van institutioneel en politiegeweld kon hij legitiem vrezen voor vergelding en extra stress als gevolg van een klacht tegen agenten van dezelfde instelling. De verwachtingen van het CGVS zijn

onrealistisch en het is volgens verzoekers niet redelijk hem te verwijten dat hij geen stappen heeft ondernomen tegen een instelling die hij als onderdrukkend en vijandig beschouwt.

Verzoekers citeren vervolgens uit het attest voor verzoekster en wijzen erop dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat ze medicatie neemt om zichzelf te kalmeren (NPO verzoekster, p. 4). Zij benadrukken dat uit hun verhaal blijkt hoe deze psychologische kwetsbaarheid invloed heeft op de organisatie van hun dagelijks leven. Zij citeren ter illustratie uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker (NPO, p. 8) en stellen dat, wat I. betreft, de handicap waaraan hij lijdt zichtbaar en hoorbaar is, aangezien hij veel tijd doorbrengt zonder contact te maken met andere kinderen en vaak kleine kreten maakt die hem onderscheiden van anderen en duidelijk maken dat hij mogelijk een stoornis heeft. Zij citeren uit de verklaringen van verzoekster hierover (NPO, p. 9) en wijzen erop dat deze situatie verzoekster al spot en vernedering in Bulgarije heeft opgeleverd (NPO verzoeker, p. 16). Zij stellen tenslotte dat tijdens het persoonlijk onderhoud verzoekster heeft uitgelegd dat, omdat ze geen specialist konden raadplegen, ze genooddaakt was om zelf oplossingen op het internet te vinden om het dagelijks leven van I. te vergemakkelijken (NPO verzoekster, p. 9).

Verzoekers betogen verder dat naast hun psychologische kwetsbaarheid ook de medische problemen van verzoekster moeten vermeld worden, die haar niet alleen veel pijn bezorgen maar haar ook dwingen een zeer specifiek dieet, in het bijzonder glutenvrij en lactosevrij, te volgen. Zij wijzen erop dat verschillende documenten werden voorgelegd, vooral na haar persoonlijk gesprek omdat ze verschillende onderzoeken in het ziekenhuis had gehad. Zij verwijzen naar het medische rapport van 31 juli 2024 waaruit blijkt dat zij een specialist raadpleegt en een medicamenteuze behandeling krijgt. Zij stelt dat een volgende afspraak voor enkele maanden is gepland omdat de behandeling nog niet volledig is ingesteld en de ziekte voortdurende controle vereist. Verzoekers citeren uit het medische attest wat de symptomen betreft en de ernstige complicaties die haar ziekte kan meebrengen. Zij stellen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat zijn echtgenote had moeten afzien van gespecialiseerde zorg in Bulgarije en dat verzoekster op haar beurt heeft uitgelegd dat zij had moeten afzien van haar medische behandeling in Bulgarije wat haar medische situatie heeft verergerd (NPO verzoeker, p. 16 en NPO verzoekster, p. 9-10). Zij citeren nog haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud inzake haar huidige behandeling en haar voedselintoleranties (NPO verzoekster, p. 2-3, p. 4).

Voorts betogen verzoekers dat zij ook kwetsbaar moeten beschouwd worden vanwege hun ervaringen in Syrië, waar ze extreem geweld hebben meegemaakt door de oorlog en vanwege hun status als wonderbaarlijke overlevenden van de aardbevingen in Turkije. Zij citeren hun verklaringen over gebeurtenissen in Syrië en Turkije (NPO, verzoekster, p. 7, verzoeker, p. 13 en p. 6-7). Verzoekers wijzen vervolgens op het feit dat zij Bulgarije in een bijzonder traumatiserende context hebben verlaten en verzoekers verklaringen hierover (NPO verzoeker, p. 6) wat weerspiegeld wordt in de nieuwsberichten van april 2024, die zij citeren (internetlink). Verzoekers stellen dat toen in Bulgarije protesten uitbraken tegen vluchtelingen, zij besloten dat het gezin niet meer naar buiten mocht, waarna een periode volgde waarin zij over geen enkel middel beschikten om in hun levensonderhoud te voorzien. Deze periode was de aanleiding voor hun vertrek stellen zij.

In wat zich aandient als een tweede onderdeel van het eerste middel gaan verzoekers in op hun levensomstandigheden in Bulgarije en de ineffectiviteit van de door de Bulgaarse autoriteiten verleende bescherming. Zij merken vooreerst op dat het CGVS de door verzoekers ondervonden gebeurtenissen niet in vraag stelt maar deze minimaliseert en volhoudt dat het niet om onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM gaat.

Verzoekers argumenteren dat zij tijdens hun persoonlijke onderhouden bij het CGVS zo goed mogelijk hebben uitgelegd dat zij zich in een situatie van extreme armoede bevonden, zowel tijdens hun procedure als toen zij internationale bescherming genoten, dat zij geen toegang hadden tot fatsoenlijke huisvesting, tot de nodige gezondheidszorg, tot de reguliere en niet-discriminerende arbeidsmarkt, tot het schoolsysteem voor hun kinderen, dat zij slachtoffer waren van racisme, enz.. Zij wijzen op de reële moeilijkheden die zij hebben ondervonden en de verslechtering van hun geestelijke en lichamelijke gezondheid in Bulgarije zowel voor henzelf als voor hun kinderen. Zij gaan vervolgens over tot een analyse van hun verklaringen en de feitelijke situatie ter plaatse met betrekking tot elk van deze elementen. Zij betogen dat het CGVS elk van de opgeworpen problemen afzonderlijk heeft onderzocht zonder rekening te houden met de combinatie van deze elementen. Zij stellen dat alle ondervonden feiten in aanmerking moeten genomen worden om te bepalen of zij in Bulgarije werden onderworpen aan een situatie van extreme materiële deprivatie en een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Zij citeren een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') van 31 januari 2022 en stellen dat deze rechtspraak naar analogie op de huidige zaak kan worden toegepast. Verzoekers stellen een buitengewoon uitputtend verhaal over hun ervaringen te vertellen. Zij stellen dat zij geen toegang hadden tot een arts in Bulgarije, behalve tijdens de ziekenhuisopname van verzoeker en dat verzoeker slechts één keer financiële staatssteun ontvangen heeft voordat zijn gezin zich bij hem voegde. Verzoekster heeft een zeer fragiele gezondheid en moet medische behandeling krijgen die zij in Bulgarije moest stopzetten vanwege financiële tekorten en daarbij prioriteit gaf aan het welzijn van de kinderen. Deze moeilijkheden worden bevestigd in het rapport van OSAR over statushouders in Bulgarije waaruit zij citeren (internetlink, p. 17) en een rapport van Eurochild daters (internetlink, p. 26) met betrekking tot het onderwijsstelsel in Bulgarije. Zij wijzen verder op hun aanzienlijke schuldenlast als gevolg van de reis van de familie van Turkije naar Bulgarije, de dagelijkse

uitgaven voor de basisbehoeften van de kinderen en de gedwongen reis naar België als gevolg van de xenofobe manifestaties. Verzoeker verklaarde dat zijn broer hem wat geld geleend heeft, maar dat hijzelf ook moeilijkheden ondervindt en op zijn beurt waarschijnlijk geld moest lenen (NPO verzoeker, p. 15). Er werd een punt bereikt waarop verzoeker geen geld genoeg had om zijn gezin te voeden en het vasten te breken tijdens de ramadan. Verzoekers vinden het beledigend dat het feit dat verzoeker erin slaagde zijn familie uit de catastrofale situatie in Turkije te redden en hun reis naar België te organiseren tegen hen wordt gebruikt om te stellen dat zij in een bevredigende financiële situatie verkeerden. Zij wijzen erop dat zij, indien dit het geval was geweest, zij geen meerdere maanden in een woning vol bedwantsen zouden verbleven hebben en citeren uit verzoekers verklaringen (NPO verzoeker, p. 14). Zij stellen dat de werkelijkheid is dat zij geen keuze hadden en verwijzen opnieuw naar de mensonwaardige situatie waarin zij met hun kinderen leefden en het onderbreken van de behandeling van verzoekster. Verzoekers betogen dat het uitgeven van hun laatste centen een wanhopige overlevingsdaad was. Voorts stellen zij dat het CGVS ook het racisme en de systematische discriminatie minimaliseert en dat zij, bij gebrek aan enige staatssteun of integratiebeleid voor vluchtelingen, niet in staat zouden geweest zijn om verdere stappen te ondernemen. Zij betogen verder dat Bulgarije sinds 2013 geen integratiebeleid heeft waardoor statushouders volledig op zichzelf zijn aangewezen en stellen dat het dus te wijten is aan de onverschilligheid van de Bulgaarse overheidsinstanties en niet uit vrije wil dat verzoeker zich in een situatie van extreme materiële behoefte bevond. Verzoekers stellen dat het in dit verband merkwaardig is dat in de beslissing verwezen wordt naar Nederlandse taalcursussen die verzoekers in Sofia hadden kunnen volgen, hoewel zij in Plovdiv woonden, 150 kilometer van de hoofdstad. Verzoekers hebben terecht verklaard dat zij geen toegang hadden tot informatie, beroepsmogelijkheden of procedures om hun rechten in dit land te doen gelden, zo betogen zij en het CGVS legt nog steeds niet uit welke mogelijkheden ter beschikking staan van personen die in Bulgarije bescherming genieten.

Vervolgens gaan zij in op de objectieve en actuele informatie over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. Zij merken vooreerst op dat het CGVS enkel vlug naar een AIDA-rapport verwijst zonder de inhoud te onderzoeken en een document over de mogelijkheid om Franse lessen te volgen in Sofia, 150 kilometer van Plovdiv, hun woonplaats, verstrekke. Zij verwijzen naar twee arresten van de Raad inzake statushouders in Bulgarije waarin de dossiers terug naar het CGVS werden verwezen. Zij stellen dat in de huidige zaak het CGVS zijn samenwerkingsplicht niet heeft nageleefd en dat daarom de beslissingen moeten vernietigd worden. Volgens verzoekers kan het CGVS de verslechtering van de situatie van statushouders in Bulgarije niet negeren en zij wijzen erop dat verschillende rapporten hierover beschikbaar zijn, met name AIDA, *“Country Report – Bulgaria”* (2023 update), April 2024, OSAR, *“Bulgarie – Situation actuelle des personnes requérantes d’asile et des personnes au bénéfice d’un statut de protection transférées en vertu du règlement Dublin III ou d’accords bilatéraux de réadmission, y compris jurisprudence en la matière”*, 6 août 2023; US Department of State, *“Bulgaria - Annual report on human rights in 2022”* en Bulgarian Helsinki Committee *“Human Rights in Bulgaria in 2022”*. Zij stellen dat de rapporten systematische tekortkomingen vaststellen in de opvang, behandeling van verzoeken om internationale bescherming van asielzoekers en de mogelijkheden om de rechten uit te oefenen die voortvloeien uit de status van statushouders.

Verzoekers gaan vervolgens in op de Bulgaarse wetgeving inzake beëindiging of intrekking van de status van internationale bescherming. Zij wijzen erop dat uit het AIDA-rapport van 2023-2024 blijkt dat de Bulgaarse wet voorziet in de beëindiging of intrekking van de status van internationale bescherming wanneer een dergelijke verblijfstitel niet wordt vernieuwd bij het verlopen ervan, of niet wordt vervangen bij verlies, diefstal of vernietiging (AIDA, p. 113) een praktijk die wordt bevestigd door de Zwitserse organisatie OSAR. Volgens hun laatste rapport voeren de Bulgaarse autoriteiten regelmatige controles uit (OSAR, p. 18) en dat om deze redenen verschillende lidstaten zich hebben verzet tegen overdrachten naar Bulgarije, zoals wordt gesteld in het AIDA rapport update 2024. Zij stellen dat zij hun Bulgaarse documenten verkregen hebben maar niet in staat zijn om hun identiteitsdocumenten te vernieuwen. Zij stellen dat de Bulgaarse autoriteiten zich bewust zijn van de vele vertrekken van statushouders uit hun land en daarom regelmatig controles uitvoeren en regelmatig internationale bescherming intrekken. Zij stellen dat zelfs indien wordt aangenomen dat deze bescherming nog steeds bestaat in Bulgarije, moet worden benadrukt dat uit het dossier niet blijkt dat verzoekers op korte termijn vernieuwing van hun verblijfstitels kunnen verkrijgen bij terugkeer naar Bulgarije. Dit is des te relevanter aangezien de vernieuwing van een verblijfskaart voor internationale bescherming in Bulgarije zeer problematisch is en verzoekers stellen dat uit de beslissingen niet blijkt dat het CGVS rekening heeft gehouden met deze elementen of daadwerkelijk heeft onderzocht welke informatie er bestaat over belangrijke moeilijkheden om opnieuw een verblijfskaart te verkrijgen voor een gezin met twee kinderen zoals verzoekers.

Verzoekers bespreken en citeren vervolgens informatie uit het AIDA rapport update 2023 en het OSAR-rapport inzake de moeilijkheden die zowel asielzoekers als statushouders hebben in Bulgarije met talrijke obstakels die hen in feite in extreme armoede plaatst. Zij wijzen daarbij op het feit dat personen die internationale bescherming hebben verkregen binnen zeer korte tijd het opvangcentrum moeten verlaten en grote moeilijkheden ondervinden bij het vinden van privé-accommodatie op de huizenmarkt vanwege een kwaadaardige administratieve praktijk. Deze informatie komt ook duidelijk naar voren in de verklaringen van verzoekers over de moeilijkheden die zij ondervonden op het gebied van huisvesting. Zij wijzen er ook op dat volgens OSAR statushouders die zijn overgebracht vanuit een andere Lidstaat naar Bulgarije geen recht

hebben om te worden ondergebracht in opvangstructuren, wat ook bij hen het geval zal zijn. Voorts wijzen zij op de enorme moeilijkheden voor statushouders in Bulgarije bij integratie en het verkrijgen van legaal werk en citeren daarbij uit het AIDA rapport dat ook verwijst naar rechtspraak uit verschillende Europese landen waarin rechtbanken zich verzetten tegen de overdracht van statushouders. Wat betreft de toegang tot onderwijs lijkt het erop volgens verzoekers dat Bulgarije in de praktijk zijn toezeggingen op het gebied van toegang tot onderwijs niet nakomt. Zij citeren uit Comité des droits de l'enfant, *“Observations finales concernant le rapport de la Bulgarie valant sixième et septième rapports périodiques”*, maart 2024, pp. 10-11 (internetlink) en stellen dat het Comité ernstig bezorgd is over de ontoereikende toegang voor vluchtelingen tot het onderwijssysteem. Inzake discriminatoire behandeling en geweld op basis van racisme tegen migranten stellen verzoekers dat personen met internationale bescherming in Bulgarije hiermee worden geconfronteerd, met name bij aankomst en dat deze incidenten van geweld en extreme vernedering psychische en fysieke gevolgen voor hen inhouden en citeren uit USDOS, *“Bulgaria - Annual report on human rights in 2022”*, 30 maart 2023 (internetlink). Zij besluiten dat alle rapporten voldoende bevestigen dat verzoekers geen waardige levensomstandigheden hebben genoten, zowel als aanvrager van internationale bescherming en als begunstigde ervan. De bescherming die zij in Bulgarije hebben genoten, is bijgevolg niet effectief, zeker niet met twee minderjarige en kwetsbare kinderen.

In hun conclusie herinneren verzoekers aan de definitie van kwetsbare persoon in de Vreemdelingenwet en stellen zij dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind overeenkomstig artikel 24 van het Handvest. Zij wijzen op de intersectionele benadering van discriminatie die het Handboek Europees Recht voorschrijft die de exponentiële effecten van discriminatie aantoonde wanneer meerdere kwetsbaarheidsfactoren samenkomen en overlappen (Agence des droits fondamentaux de l'Union européenne et Conseil de l'Europe, *“Manuel de droit européen en matière de non-discrimination”*, Édition 2018, p. 66). Verzoekers stellen dat zij een kwetsbaar profiel hebben en dat deze kwetsbaarheid niet lijkt te zijn meegenomen door de commissaris-generaal bij het nemen van de beslissing over de ontvankelijkheid van hun aanvraag. Vervolgens houden verzoekers een uitvoerig betoog over de samenwerkingsplicht die rust op de commissaris-generaal en verwijzen daarbij naar een arrest van de Raad van 22 januari 2024. Zij stellen dat *in casu* de beslissingen niet voldoen aan de vereisten van dit arrest en verzoeken dat alle kwetsbaarheden in overweging worden genomen en dat hun situatie wordt bekeken vanuit een intersectioneel perspectief. Zij passen dit toe op hun eigen situatie en wijzen erop dat hun specifieke omstandigheden en hun intrinsieke familiale situatie hen bijzonder afhankelijk maakt van de (ontoereikende) hulp van de Bulgaarse autoriteiten en deze algehele situatie hen blootstelt aan een groter risico op onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekers argumenteren nog dat *“een terugkeer zou - een breuk betekenen van de therapeutische band die hier is opgebouwd - een onderbreking van de medische behandeling voor Mevrouw - en de kinderopvang die voor Ibrahim in opbouw is, en mogelijk de oprichting van speciaal onderwijs (zie infra) - Het zou ook, in het algemeen, een onderbreking van de scholing van de kinderen die in België is gestart, met zich meebrengen. - het verdwijnen van het veilige en zorgzame kader dat zij eindelijk in België hebben kunnen vinden.”* Zij stellen dat de bestreden beslissingen zeer kort, niet geïndividualiseerd en niet geactualiseerd zijn en dat een volkomen stereotiepe motivering wordt gehanteerd en verwijzen naar de rechtspraak van de Raad betreffende het niet inroepen van nationale bescherming.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48, 48/2 tot 48/5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Zij wijzen erop dat het feit dat zij internationale bescherming kregen in Bulgarije bevestigt dat dat in hun land van herkomst vervolging hebben ondergaan en dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen substantiële onregelmatigheden vertonen. Zij vragen toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet omdat zij aantonen dat zij Syrië hebben verlaten met hun twee kleine dochters en er nog steeds wegblijven uit vrees zoals bedoeld in artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève.

Verzoekers vragen als hoofdvordering hen de vluchtelingenstatus toe te kennen of de status van subsidiaire bescherming en als subsidiaire vordering de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissingen van het CGVS;
2. Beslissing betreffende juridische bijstand;
3. Email van M. A., 28.08.2024, naar CGVS en advocaat;
4. Medische attesten;
5. OSAR, *“Bulgarie – Situation actuelle des personnes requérantes d’asile et des personnes au bénéfice d’un statut de protection transférées en vertu du règlement Dublin III ou d’accords bilatéraux de réadmission, y compris jurisprudence en la matière”*, 6 août 2023, disponible sur https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/230802_SFH_Bulgarien_FR.pdf;

6. US Department of State, “Bulgaria - Annual report on human rights in 2022” disponible sur <https://bg.usembassy.gov/bulgaria-2022-human-rights-report-executive-summary/>;
7. Bulgarian Helsinki Committee “Human Rights in Bulgaria in 2022”, disponible sur <https://www.bghelsinki.org/en/reports/BHC-human-rights-in-bulgaria-in-2022-en>.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota's

4.1. Verzoekers leggen een aanvullende nota van 11 maart 2025 neer waarin zij ingaan op de medische situatie van I. en het hoger belang en volgende nieuwe elementen bijbrengen en toelichten:

1. Attest Psychiater, Dokter S. dd. 19.09.2024;
2. Attest Psychiater, Dokter S. dd. 12.02.2025;
3. Voorschrift logopedie: beoordeling en revalidatie;
4. Bewijs van deelname aan het onderwijs, I. en Z..

4.2. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 19 maart 2025 neer waarin wordt ingegaan op de door verzoekers neergelegde medische attesten en volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

- AIDA/ECRE, 2024, Country Report: Access to education, beschikbaar op: <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/reception-conditions/employment-and-education/access-education/>;
- Refugeelight, Enrolling children in a Bulgarian school for the first time, beschikbaar op <https://refugeelight.bg/en/articles/zapisvane-na-deca-v-uchilishe>;
- Reliefweb, Voices of refugee children in Bulgaria, beschikbaar op <https://reliefweb.int/report/bulgaria/voicesrefugee-children-bulgaria>;
- UNHCR Bulgaria, Mental Health and Psychosocial Support (MHPSS), beschikbaar op <https://help.unhcr.org/bulgaria/assistance-and-services/mental-health-and-psychosocial-support-mhpss/>;
- National Library of Medicine, Diagnostic paths and service needs of children with autism spectrum disorder and with other neurodevelopmental disorders in Bulgaria, beschikbaar op <https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC9814010/>.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de

omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

5.3. De mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, is vastgelegd in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat, zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16, §§ 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en *in casu* verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat, moet worden aangestipt het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op

het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, punt 87 of *Jawo* punt 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

Gezien de recente rechtspraak van het Hof van Justitie van 13 juli 2023 (zaak C-392/22, *X / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*) over de samenwerkingsplicht van de voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming verantwoordelijke autoriteiten, in het bijzonder in de zaken die betrekking hebben op de draagwijdte van deze samenwerkingsplicht wanneer het beginsel van wederzijds vertrouwen een vermoeden vestigt dat alle lidstaten een gelijkwaardige bescherming bieden aan begunstigden van een internationale beschermingsstatus die door één van deze staten is verleend, is de Raad van oordeel dat het in beginsel aan de verzoeker is om elementen aan te dragen die kunnen aantonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar de lidstaat waar hij de status van internationale bescherming heeft verkregen zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit uitgangspunt mag er echter niet toe leiden dat op de verzoeker een buitensporige bewijslast rust, gezien de moeilijkheden waarmee hij als verzoeker om internationale bescherming kan worden geconfronteerd bij het vaststellen van de feiten, noch dat de commissaris-generaal wordt ontslagen van de samenwerkingsplicht waartoe zij in dit kader wettelijk gehouden is.

De Raad is van oordeel dat van de verzoeker kan worden geëist dat hij zijn eigen persoonlijke situatie voldoende aantoont, op basis van zijn verklaringen en, indien mogelijk, op basis van de bewijsstukken waarover hij beschikt. Er kan echter niet worden verwacht dat hij objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte informatie verstrekt die het mogelijk maakt om het bestaan van tekortkomingen in de lidstaat die hem de internationale beschermingsstatus heeft verleend of de ernst van het risico dat hij loopt bij terugkeer naar deze lidstaat aan te tonen. Zulke stappen vallen onder de verantwoordelijkheid van de bevoegde autoriteit in het kader van haar samenwerkingsplicht (zie in deze zin de conclusies van de advocaat-generaal Jean Richard van het Hof van Justitie van 13 juli 2023 in de zaak C-392/22, *X / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*).

Deze zienswijze verzoent de arresten *Ibrahim*, *Jawo* en *Addis* van het Hof van Justitie, die de verplichting voor de verzoeker onderstrepen om alle concrete en relevante elementen naar voren te brengen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, met het arrest XXXX tegen de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevelde in Grote Kamer, dat duidelijk stelt “*dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de derdelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze derdelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest*”.

De Raad onderstreept tenslotte dat “(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 88).

5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en op 27 januari 2023 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend (AD, map landeninformatie, Dublin Unit Bulgarije, brief 23 april 2024) en dat verzoekster en hun twee minderjarige kinderen eveneens subsidiaire beschermingsstatus werd verleend op 19 februari 2024 (AD, map landeninformatie, Dublin Unit Bulgarije, brief 23 april 2024). Dat verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door de Bulgaarse autoriteiten wordt niet betwist.

Verzoekers betogen dat zij in Bulgarije zich door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten in een situatie van extreme armoede bevonden die kan gelijkgesteld worden met onmenselijke of vernederende behandeling, dat zij een kwetsbaar profiel bezitten omwille van hun medische en psychologische problemen en de medische problemen van hun minderjarige zoon en dat zij in geval van terugkeer naar Bulgarije opnieuw zullen worden onderworpen aan dergelijke behandeling.

De persoonlijke situatie van verzoekers (en hun kinderen) dient beoordeeld te worden in het licht van de algemene informatie die beschikbaar is omtrent de situatie in Bulgarije voor begunstigden van internationale

bescherming. Er dient onderzocht te worden of verzoekers bij terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Beide partijen hebben objectieve landeninformatie bijgebracht met betrekking tot de situatie van begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing naar AIDA, *“Country Report: Bulgaria”*, Update 2023, April 2024 en in haar aanvullende nota naar AIDA/ECRE, *“Country Report: Access to education; Refugee light, Enrolling children in a Bulgarian school for the first time; Reliefweb, Voices of refugee children in Bulgaria; UNHCR Bulgaria, Mental Health and Psychosocial Support (MHPSS) en National Library of Medicine, Diagnostic paths and service needs of children with autism spectrum disorder and with other neurodevelopmental disorders in Bulgaria”*. Verzoekers verwijzen naast hetzelfde AIDA, *“Country Report: Bulgaria Update 2023”* in hun verzoekschrift naar volgende rapporten: OSAR, *“Bulgarie – Situation actuelle des personnes requérantes d’asile et des personnes au bénéfice d’un statut de protection transférées en vertu du règlement Dublin III ou d’accords bilatéraux de réadmission, y compris jurisprudence en la matière”*, 6 août 2023. - US Department of State, *“Bulgaria - Annual report on human rights in 2022”*, Bulgarian Helsinki Committee, *“Human Rights in Bulgaria in 2022”*. Op basis van de bijgebrachte informatie kan de Raad *in casu* nagaan of er in de EU-lidstaat die verzoekers de internationale beschermingsstatus heeft verleend, in dit geval Bulgarije, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zoals hierboven uiteengezet stelt zich de vraag of er in Bulgarije sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2023 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Van 2013 tot 2023 waren er geen integratieprogramma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 125 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme.

Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 integratiesteun verleend. In 2023 heeft enkel Vitosha integratiesteun verleend en dit aan 22 individuen. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije.

Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en human rights monitoring bodies hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. In een zaak van 15 december 2016 sprak het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties zich uit tegen de terugkeer van een Syrisch gezin uit Denemarken naar Bulgarije, op grond van het feit dat hun verblijfsvergunning hen niet zou beschermen tegen belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg of risico's op armoede en ontbering. Soortgelijke argumenten zijn te vinden in de voorlopige maatregelen die het Mensenrechtencomité op 1 februari 2017 heeft genomen om de overdracht van een Afghaans gezin met drie jonge kinderen van Oostenrijk naar Bulgarije te voorkomen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2023, p. 108-110). Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de 'civiele nationale database' (ЕЦГПАОН). De registratie

in het ЕСГРАОН is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende statushouders die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen statushouders dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om statushouders in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA *Bulgarije update 2023*, p. 110).

Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clausule ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Ondanks het feit dat het in strijd is met het Vluchtelingenverdrag, was het amendement bedoeld om een door de SAR toegepaste malpraktijk te legaliseren (AIDA *Bulgarije update 2023*, p.113). Volgens OSAR voert de bevoegde Bulgaarse autoriteit regelmatige controles uit van identiteitsdocumenten en herroept zij automatisch de bescherming van personen die deze niet hebben hernieuwd sinds meer dan zes maanden, een criterium dat niet in de wet is voorzien maar uit de praktijk is gegroeid. De autoriteiten zien hierin een teken dat de betrokkene zich buiten het Bulgaarse grondgebied bevindt en niet langer zijn identiteitsdocumenten wil verlengen (OSAR, p. 18).

Statushouders genieten gelijke behandeling met Bulgaarse onderdanen wat betreft toegang tot medische en psychologische zorg. De ziekteverzekering die door de SAR ten laste wordt genomen voor asielzoekers wordt vanaf de toekenning van internationale bescherming stopgezet, waarna statushouders zelf de maandelijkse bijdrage voor de ziekteverzekering moeten dragen. Statushouders worden in de praktijk, net zoals Bulgaarse onderdanen, geconfronteerd met de verslechtering van de gezondheidszorg in Bulgarije als gevolg van financiële en materiële tekorten (AIDA, p. 120, 86).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2022 verbleven 298 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra. Statushouders ondervinden acute problemen bij het vinden van huisvesting vanwege de juridische 'catch 22' rondom burgerlijke registratie. Het bezit van geldige identificatiedocumenten is noodzakelijk om een huurcontract af te sluiten (zie hoger) (AIDA *Bulgarije update 2023*, p.118).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren.

Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels voortvloeiend uit het gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding. Statushouders hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen.

Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die statushouders gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA *update 2023*, p.86).

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Er kan uit deze informatie evenwel niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekers hun verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Vooreerst dient de Raad na te gaan of verzoekers specifieke elementen aanbrengen waaruit een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken. Het Hof van Justitie heeft niet gedefinieerd welke elementen een “*bijzondere kwetsbaarheid*” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*”.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de Richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “*Algemene bepalingen*” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “*Kenmerken van de internationale bescherming*”, als volgt luidt: “*3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.*”

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “*zoals*” en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “*(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben*”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoekers met betrekking tot hun persoonlijke situatie hebben aangebracht. Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoekers om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds genieten.

Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoekers kunnen worden geëist dat zij specifieke elementen aanbrengen die voor hen een “*bijzondere kwetsbaarheid*” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoekers wijzen in dit verband op de medische en psychologische problemen van zowel verzoeker als verzoekster en de specifieke problematiek van hun minderjarige zoon en stellen dat zij wel degelijk doen blijken van een bijzondere kwetsbaarheid en dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissingen. Verzoekers leggen bij het CGVS een aantal documenten neer met betrekking tot hun psychische en medische problemen. In de attesten van 8 juli 2024 van klinisch psycholoog N.M., verbonden aan het Centre de Thérapies Psychologiques wordt bevestigd dat beide verzoekers sinds twee maanden psychotherapie volgen, waarbij bij verzoekster onder meer een depressieve gemoedsgesteldheid, slapeloosheid en verlies van motivatie en energie werd vastgesteld, en bij verzoeker naast deze signalen ook een gemoedsgesteldheid die naar dysphorie neigt en gevoelens van verstikking en een proces van emotionele uitputting werd vastgesteld.

Verder blijkt uit de door verzoekster neergelegde documenten dat zij een rectosigmoidoscopie onderging in juli 2024 en dat haar een medicamenteuze behandeling werd voorgeschreven voor “*rectocolitis ulcerosa hemorrhagica*”. Verder blijkt uit de attesten van klinisch psycholoog N.M. van 8 juli 2024 dat hun zesjarige zoon psychotherapie volgt omwille van lichte symptomen van het Asperger-syndroom en dat hun vierjarige dochter eveneens psychotherapie volgt wegens tekenen van emotionele uitputting (verzoekschrift, bijlage stuk 4). Verzoekers legden door middel van hun aanvullende nota van 12 maart 2025 ook twee attesten neer opgesteld door dr. S., kinderarts verbonden aan de afdeling Pediatrie-Neonatologie van de Europa Ziekenhuizen met betrekking tot hun zoon I.. Daarin wordt in het attest van 19 september 2024 gesteld dat I. gedragsstoornissen heeft, herhaalde nachtmerries en tekenen die wijzen op een lichte vorm van autisme spectrum stoornis en symptomen van post-traumatische stress en dat het kind regelmatige opvolging nodig heeft in de pediatrie, neuro-pediatrie en kinderpsychologie. In het attest van 12 februari 2025 wordt vastgesteld dat de scholing van I. hem goed gedaan heeft maar wordt verder de conclusie bevestigd dat het kind gedragsstoornissen heeft, herhaalde nachtmerries en dat er tekenen zijn die wijzen op een lichte vorm van autisme spectrum stoornis en symptomen van post-traumatische stress. Verder wordt een voorzetting van regelmatige opvolging in pediatrie, neuropediatrie, kinderpsychiatrie en logopedie nodig geacht (aanvullende nota verzoekers 12 maart 2025, stukken 1 en 2). Ter terechtzitting leggen verzoekers ook een medisch attest neer waarin wordt bevestigd dat verzoekster zwanger is en de bevalling voorzien is voor begin september 2025 (aanvullende nota verzoekers 20 maart, stuk 1).

Met betrekking tot verzoekers' verklaringen inzake het gebrek aan toegang tot medische behandeling in Bulgarije, wordt in de bestreden beslissingen gewezen op het feit dat verzoeker verklaarde geopereerd te zijn geweest in Bulgarije aan de appendix en met betrekking tot verzoeksters verklaring dat zij niet terecht konden bij een huisarts omdat alles volzet was en een privé-dokter te duur en dat zij nooit naar een spoedafdeling van een ziekenhuis ging omdat daarvoor een tolk nodig was, dat verzoeker in het verleden beroep deed op een tolk om medische hulp te verkrijgen maar dat zij dit niet deden wanneer verzoekster of hun zoon medische hulp nodig hadden, dat verzoekster verklaarde dat zij eens met haar zoon naar de spoedafdeling van een ziekenhuis ging in verband met beten van bedwantsen en zij toen een voorschrift kregen voor een crème. Verder wordt gesteld dat uit de whatsapp berichten tussen verzoekster en een medewerkster van het Rode Kruis Bulgarije blijkt dat deze medewerkster met een Syrische arts sprak die kon helpen om een voorschrift te verkrijgen en informatie kon geven om gratis medische hulp te krijgen en dat zij verder geen documenten voorliggen die aantonen dat zij geen medische hulp konden krijgen.

Verzoekers lichtten in het verzoekschrift toe dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt een levenslange medicamenteuze behandeling vereist en verwijzen naar hun verklaringen over het gebrek aan toegang tot gespecialiseerde medische zorg in Bulgarije. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar ziekte kan vergeleken worden met de ziekte van Krohn en dat haar in Turkije het medicijn Mesalazine werd voorgeschreven in een dosis die in België werd gehalveerd en dat zij in België een afspraak had met een specialist die vanwege de verslechtering van haar toestand werd vervroegd (NPO verzoekster, p. 3-4). Zij verklaart verder dat in Bulgarije toegang tot medische hulp steeds via de huisarts dient te verlopen die moet doorverwijzen naar een specialist of ziekenhuis maar dat zij geen huisarts vonden die hen kon helpen. Volgens haar verklaringen weigerde een Bulgaarse arts hen omdat zij de taal niet spraken en kon een Syrische arts hen niet als patiënten bijnemen om dat hij aan een maximum aantal zou zitten. Verder verklaart zij dat zij nog naar andere dokters gingen maar dat het daar hetzelfde verhaal was (NPO verzoekster, p. 9). Gevraagd naar haar medische situatie in Bulgarije verklaart verzoekster: *"Het was het ergste daar mijn medische situatie. Zeker door de financiële situatie daar en ook omdat ik daar geen medicijnen had en ik kon nergens bij een huisarts terecht om mij opnieuw iets voor te schrijven of dat ik dan werd doorverwezen naar een ziekenhuis ofzo. Ik stopte helemaal met mijn medicijnen en de bloeding begon terug zoals in het begin. Ik moest rekening houden met mijn dieet en dat kon ik ook niet doen omdat het financieel heel moeilijk was. De situatie daar was echt rampzalig"* (NPO verzoekster, p. 9-10).

Verder verklaart zij, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissingen dat zij voor hun zoon I. naar de spoedafdeling zijn gegaan waar zij een voorschrift voor een crème kregen (idem) en dat zij een Arabische medewerkster van Caritas Bulgarije contacteerde die voor hen zou proberen een Syrische huisarts te vinden waardoor zij aan medicijnen zou kunnen geraken, maar dat dit niet lukte (NPO verzoekster, p. 11). Uit de door verzoekster neergelegde whatsapp berichten tussen verzoekster en een medewerkster van Caritas Bulgarije, waarvan zich een vertaling bevindt in het administratief dossier, blijkt dat deze medewerkster bereid was verzoekster te helpen om de nodige medicijnen te bekomen maar niet dat zij de obstakels inzake de toegang tot medische zorg waarmee verzoekers geconfronteerd werden en de daaruit voortvloeiende problemen om toegang te krijgen tot de medicatie die verzoekster nodig had, kon verhelpen. Voorts benadrukken verzoekers dat zij het financieel moeilijk hadden in Bulgarije en dat verzoekers gebukt gingen onder een schuldenlast en onder meer geld leenden van verzoekers broer.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt verder dat verzoeker na een periode zonder officieel contract en zonder betaling in de bouwsector te hebben gewerkt, in een shoarma restaurant kon werken tot een maand voor hun vertrek uit Bulgarije en dat hij stopte met werken in dit restaurant omwille van de algemene protesten tegen vluchtelingen in Bulgarije. Verzoeker verklaart dat hun financiële situatie zeker niet gemakkelijk was en in die periode veel schulden maakte en met zijn salaris iemand terugbetaalde om dan tegelijk van iemand anders te lenen (NPO verzoeker, p. 13). Hij verklaart dat het hem geld heeft gekost om zijn familie van Turkije naar Bulgarije te halen, maar dat dit noodzakelijk was om zijn familie, die getroffen was door de aardbeving in Turkije, uit deze moeilijke situatie te halen. De loutere omstandigheid dat verzoeker vaak geld moest lenen om rond te komen en in de basisbehoeften van zijn familie te voorzien en het feit dat hij schulden maakte om zijn gezin naar Bulgarije over te brengen en ook om naar België te komen, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers buiten hun wil en persoonlijke keuzes om door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten in een situatie van verregaande materiële deprivatie verkeerden. Uit hun verklaringen blijkt immers dat verzoeker erin slaagde om werk te vinden en een inkomen te verwerven en in de basisbehoeften van hem en zijn gezin te voldoen, zij het met de nodige moeite. Wel blijken verzoekers' verklaringen over hun moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische zorg te stroken met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat statushouders weliswaar onder dezelfde voorwaarden als Bulgaarse burgers toegang hebben tot medische zorg, maar dat in de praktijk de taalbarrière deze toegang ernstig bemoeilijkt en dat de mogelijkheden om te taal te leren zeer beperkt zijn. In dit verband kunnen verzoekers worden bijgetreden waar zij stellen dat de verwijzing naar de landeninformatie waaruit blijkt dat Caritas in de hoofdstad Sofia taallessen aanbiedt weinig relevant is voor verzoekers situatie, aangezien zij in Plovdiv woonden, dat ongeveer 150 kilometer van Sofia verwijderd is, en van verzoekers, mede gelet op de medische problemen van verzoekster en hun minderjarige zoon op dat ogenblik niet redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij taallessen zouden volgen in een stad die 150 kilometer verwijderd

is van hun toenmalige woonplaats. Dezelfde taalbarrière vormt overigens ook een hinderpaal in de praktijk voor wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt en huisvesting zo blijkt uit de landeninformatie zoals hierboven besproken.

Er dient te worden benadrukt dat het onderzoek van het beschermingsverzoek ingediend door verzoekers zich niet kan beperken tot een beoordeling van hun levensomstandigheden in Bulgarije als statushouders voor hun vertrek uit deze lidstaat maar dat de voorzienbare levensomstandigheden in geval van terugkeer naar deze lidstaat in aanmerking moeten worden genomen worden, rekening houdend met hun individuele omstandigheden. In dit verband kan geen abstractie worden gemaakt van het gegeven dat *in casu* verzoekers twee minderjarige kinderen hebben, waarvoor heden attesten voorliggen waarin wordt gesteld dat zij symptomen vertonen van posttraumatische stress, dat verzoekster zelf met ernstige medische problemen kampt waarvoor medicamenteuze behandeling nodig is, dat zij momenteel zwanger is en dat verzoekers minderjarige zoon I., blijkens de neergelegde attesten, gedragsstoornissen heeft en herhaalde nachtmerries en dat er tekenen zijn die wijzen op een lichte vorm van autisme spectrum stoornis en symptomen van post-traumatische stress. Verder wordt voor hem een voorzetting van regelmatige opvolging in pediatrie, neuropsychiatrie, kinderspsychiatrie en logopedie nodig geacht.

Door middel van een aanvullende nota brengt de commissaris-generaal landeninformatie bij die volgens haar aantoonst dat begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije dezelfde toegang hebben tot onderwijs met inbegrip van buitengewoon of gespecialiseerd onderwijs en medische zorgen als Bulgaarse onderdanen. Zij stelt dat verzoekers in het bezit waren van een ziekteverzekering en toegang hadden tot medische zorgen en dat de moeilijkheden omwille van een patiëntenstop bij de huisarts en dure privé zorg problemen zijn die eigen zijn aan het Bulgaarse gezondheidssysteem en dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidssysteem in deze lidstaat op zich en dit niet behoort tot de bevoegdheid van het CGVS.

Vooreerst dient te worden herhaald dat in de huidige stand van zaken de vraag aan de orde is of verzoekers zich, in geval van terugkeer naar Bulgarije, in een zodanige situatie zouden bevinden dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, zouden terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verder werd hierboven reeds gewezen op het gegeven dat diverse obstakels in de praktijk toegang tot gezondheidszorg voor statushouders kunnen bemoeilijken, hoewel zij krachtens de wetgeving onder dezelfde voorwaarden als Bulgaarse onderdanen toegang tot gezondheidszorg zouden moeten krijgen. Het document, getiteld *“Mental Health and Psychological Support (MHPPS)”* gepubliceerd door UNHCR geeft een opsomming van verschillende organisaties die psychologische (eerste hulp) ondersteuning bieden voor kwetsbare groepen. Voor een aantal organisaties bevat het document verdere toelichting. Daaruit blijkt dat het voornamelijk om initiatieven en projecten gaat die zich richten op kwetsbare vluchtelingen, waaronder kinderen, uit Oekraïne. Verder kan hieruit voor de overige organisaties, waarvoor ofwel een zeer summiere beschrijving van de diensten die zij verlenen wordt opgenomen ofwel enkel de contactgegevens, niet worden afgeleid in welke mate de praktische en administratieve obstakels die blijken uit de hierboven besproken landeninformatie voor statushouders in Bulgarije in het algemeen inzake toegang tot gezondheidszorg, die ook stroken met verzoekers eigen ervaringen, al dan niet ook gelden voor deze organisaties. Hetzelfde geldt voor het artikel *“Diagnostic paths and service needs of children with autism spectrum disorder and with other neurodevelopmental disorders in Bulgaria”* van 22 december 2022. Het betreft een studie die de noden van kinderen met ontwikkelingsstoornissen in Bulgarije in kaart wil brengen, de noden en toegang tot diensten voor kinderen met autisme en andere neurologische ontwikkelingsstoornissen wil vergelijken en de dagelijkse belasting voor ouders van deze kinderen wil onderzoeken. Hoewel hieruit kan worden afgeleid dat er ook voor kinderen met autisme en andere ontwikkelingsstoornissen medische begeleiding voorhanden is, blijkt uit de lezing van het artikel evenwel dat dit verder geen informatie bevat over de impact en relevantie van de algemene administratieve en praktische obstakels die toegang tot gezondheidszorg voor statushouders in Bulgarije kunnen bemoeilijken op deze specifieke dienstverlening.

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen, met name (i) de actuele landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije erg precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp, (ii) het feit dat zij een gezin vormen met twee minderjarige kinderen die nog zeer jong zijn, hetgeen op zich al een kwetsbaarheid inhoudt; (iii) het gegeven dat hun zoon I. gediagnosticeerd werd als een kind dat gedragsstoornissen heeft, herhaalde nachtmerries en dat er tekenen zijn die wijzen op een lichte vorm van autisme spectrum stoornis en symptomen van post-traumatische stress en waarvoor een voorzetting van regelmatige opvolging in pediatrie, neuropsychiatrie, kinderspsychiatrie en logopedie nodig geacht en dat ook bij hun dochter symptomen van posttraumatische stress zijn vastgesteld (iv) verzoekster ernstige medische problemen heeft van chronische aard waarvoor zij medicamenteuze behandeling nodig heeft en (v) verzoekster heden zwanger is; acht de Raad een verder en gedegen onderzoek aangewezen.

Op basis van het voorgaande kan niet worden uitgesloten dat verzoekers in een bijzonder kwetsbare situatie zullen terechtkomen bij een terugkeer naar Bulgarije. Er kan niet met volle zekerheid worden gesteld dat zij in Bulgarije zelfstandig zullen kunnen functioneren en er hun rechten, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije, zullen kunnen doen gelden.

Bijgevolg moeten de door verzoekers aangevoerde elementen betreffende hun bijzondere kwetsbaarheid nader worden onderzocht, teneinde in het licht van de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie na te gaan of de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten *in casu* niet een zodanige omvang heeft bereikt dat verzoekers in geval van terugkeer naar Bulgarije in een situatie van extreme materiële deprivatie dreigen terecht te komen waardoor zij niet zouden kunnen voorzien in hun meest fundamentele behoeften, zoals met name die aan voedsel, kleding en onderdak, en waardoor hun lichamelijke of geestelijke gezondheid zouden worden aangetast of zij in een toestand van mensonwaardige verloedering zouden verkeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, de preciaire situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije en gezien het kwetsbaar profiel van verzoekers als een gezin met twee minderjarige kinderen van wie de zoon gediagnosticeerd is als een kind met gedragsstoornissen, tekenen die wijzen op een lichte vorm van autisme en beide kinderen gediagnosticeerd zijn als kinderen met symptomen van posttraumatische stresssyndroom en gelet op verzoeksters ernstige medische problemen en zwangerschap; oordeelt de Raad dat in de huidige stand van zaken niet kan worden besloten dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° lid van de Vreemdelingenwet zijn vervuld.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad de beschermingsverzoeken van verzoekers niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat en met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 augustus 2024 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET